

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «НЕГРИЧ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 22252/02)

СТРАСБУРГ

9 листопада 2006 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

Рішення у справі "Негрич проти України"

У справі «Негрич проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

- п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
- п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
- п. В. Буткевич (V. Butkevych),
- пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
- п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego),
- пані Р. Ягер (R. Jaeger),
- п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
- та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,

після обговорення в нарадчій кімнаті 10 жовтня 2006 року, виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 22252/02), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України п. Віталієм Олексійовичем Негричем (далі — заявник) 25 травня 2002 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — пані В. Лутковською.
3. 15 березня 2005 року Суд вирішив направити на комунікацію Уряду скаргу заявника. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції він вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ФАКТИ

ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник, 1930 року народження, мешкає в м. Херсоні, Україна.
5. 20 вересня 1999 року Комсомольський районний суд м. Херсона задовольнив позов заявника до ДП «Херсонський суднобудівний завод» (далі — ХСЗ) і присудив стягнути на користь заявника 1070,00 грн¹ виплат із заробітної плати. 6 жовтня 1999 року відділ

¹ На той час приблизно 232,88 євро.

державної виконавчої служби Комсомольського районного управління юстиції (далі — виконавча служба) відкрив виконавче провадження.

6. Рішеннями від 16 листопада 1999 року, 30 січня 2002 року та 15 травня 2002 року Комісія трудових спорів задовольнила скарги заявника і винесла рішення стягнути з ХЗС на користь заявника кошти на загальну суму 3283,09 грн.¹ Виконавча служба відкрила виконавчі провадження 30 листопада 1999 року, 1 березня 2002 року та 13 червня 2002 року відповідно.

7. 27 грудня 1999 року Арбітражний суд Херсонської області розпочав процедуру банкрутства проти боржника, і відповідно всі виконавчі провадження були призупинені. 10 січня 2001 року справу про банкрутство було закрито, і виконавчі провадження відновлені.

8. У 2001 році значна частина майна боржника була арештована виконавчою службою, однак її продаж був заборонений законом «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна», який забороняє примусову реалізацію майна, що належить підприємствам, частка державної власності яких становить не менше 25 відсотків статутного фонду.

9. 6 травня 2001 року, 6 грудня 2001 року, 17 травня 2002 року та 1 березня 2004 року виконавча служба повідомляла заявника, що рішення, винесені на його користь, не були виконані у зв'язку з великою кількістю виконавчих проваджень проти боржника та браком коштів у останнього.

10. 23 червня 2005 року заявник отримав усі суми, які йому належали.

ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні «*Ромашов проти України*» (№ 67534/01, пп. 16/18 та 39-41, 27 липня 2004 року).

---

¹ Приблизно 701 євро.

Рішення у справі "Негрич проти України"

ЩОДО ПРАВА

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

A. Скарги відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу

12. Заявник скаржить на неспроможність державних органів своєчасно виконати рішення Комсомольського районного суду від 20 вересня 1999 року та рішення Комісії з трудових спорів від 16 листопада 1999 року, 30 січня 2002 року та 15 травня 2002 року. Він посилається на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу, які у відповідних частинах передбачають таке:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом..., який вирішить спір щодо його прав і обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

13. Уряд висунув заперечення щодо статусу жертви заявника та вичерпання ним національних засобів захисту, подібні до тих, що вже були відхилені Судом у справі «Ромашов проти України» (див. справу *Romashov*, зазначену вище, пп. 23-33) та «Трихліб проти України» (див. «Трихліб проти України», № 58312/00, пп. 40-43, від 20 вересня 2005 року). Суд вважає, що дані зауваження повинні бути відхилені з тих самих підстав.

14. Уряд також стверджував, що підприємство-боржник було державним підприємством та окремою юридичною особою і держава не може нести відповідальність за його борги згідно з національним законодавством. У цьому зв'язку Суд посилається на свої висновки у справі «Михайленки та інші проти України» (№ 35091/02, пп. 44-45, ECHR 2004-XII), яка стосувалась неспроможності державного

підприємства виплатити заявникам кошти, присуджені їм остаточними рішеннями, винесеними проти підприємства. Суд визнав, що конвенційна відповідальність держав-відповідачів згідно з пунктом 1 статті 6 та статтею 1 Першого протоколу була прийнята з врахуванням такої неспроможності. Суд не вбачає підстав для відступу від цього висновку у даній справі.

15. Суд робить висновок, що заява піднімає серйозні питання фактів та права згідно з Конвенцією, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення заяви неприйнятною.

Б. Скарга відповідно до статті 8 Конвенції

16. Заявник стверджував, що невиконання рішення, винесеного на його користь, вплинуло на його приватне життя. Він посилається на статтю 8 Конвенції.

17. Суд не знаходить в матеріалах справи будь-яких даних, які могли б вказати на наявність порушення цього положення. Таким чином, Суд відхиляє цю частину заяви відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції як таку, що є явно необґрунтованою.

II. ЩОДО СУТІ

18. У своїх зауваженнях Уряд висунув аргументи, подібні до тих, які висувались у справах *«Ромашов проти України»* та *«Войтенко проти України»*, стверджуючи, що не було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу (див. рішення у справі *Ромашов*, зазначеній вище, п. 37, та *«Войтенко проти України»*, № 18966/02, від 29 червня 2004 року, п. 37).

19. Заявник не погодився.

20. Суд зазначає, що рішення Комсомольського районного суду від 20 вересня 1999 року та рішення Комісії з трудових спорів від 16 листопада 1999 року, 30 січня 2002 року та 15 травня 2002 року залишались невиконаними протягом близько п'яти років та дев'яти місяців, п'яти років та семи місяців, трьох років та п'яти місяців та трьох років і одного місяця відповідно.

21. Суд нагадує, що він уже визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, що піднімають питання, подібні до тих, які піднімаються у цій справі (див. *Ромашов*, пп. 42-46, та *Войтенко*, пп. 53-55).

22. Перевіривши усі надані матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи переконливого аргументу, який був би здатен переконати його дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно у цій справі було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу.

Рішення у справі "Негрич проти України"

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

23. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

24. Заявник вимагав 200 000,00 доларів США (157 575 євро) відшкодування матеріальної та нематеріальної шкоди.

25. Уряд зазначив, що заявник не обґрунтував суму, яку він вимагає, і заявив, що визнання порушення становитиме достатню сатисфакцію.

26. Суд не вбачає будь-якого причинно-наслідкового зв'язку між встановленим порушенням і заявленою матеріальною шкодою, тому Суд відхиляє цю вимогу. Проте Суд вважає, що заявник мав зазнати нематеріальної шкоди. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 2300,00 євро відшкодування нематеріальної шкоди.

B. Судові витрати

27. Заявник не висунув жодних вимог щодо судових витрат. Відповідно Суд нічого не присуджує у цій частині.

B. Пеня

28. Суд вважає належним призначити пеню, виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявника за п. 1 ст. 6 Конвенції та статтею Першого протоколу прийнятною, решту заяви непринятною; Постановляє, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

2. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;

3. *Постановляє*, що:

(а) протягом трьох місяців від дати, коли рішення стане остаточним згідно з пунктом 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявнику 2300 євро (дві тисячі триста євро) компенсації нематеріальної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;

(б) відтак зазначені суми мають бути конвертовані у національну валюту держави-відповідача за ставкою на день здійснення платежу плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;

(в) після сплину зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено письмово 9 листопада 2006 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

(підпис)
К. ВЕСТЕРДІК (C. Westerdiek)
Секретар

(підпис)
П. ЛОРЕНЦЕН (P.Lorenzen)
Голова